

1

Ongeveer twee weken eerder werd Luciens leven op de kop gezet. Van het ene op het andere moment. Zonder waarschuwing.

Toen hij laat in de middag door Villefranche-sur-Mer liep, was hij nog in opperbeste stemming. Een kennis die hij tegenkwam, begroette hem met een kusje en zei dat ze weer eens moesten afspreken. Supergoed idee. Jammer alleen dat haar naam hem niet te binnen schoot. Maar hij was ook nog maar een halfuur uit bed. Dan kon zoiets gebeuren.

Voor de Chapelle Saint-Pierre stonden toeristen te wachten tot ze naar binnen konden. Niet omdat ze zo vroom waren, maar omdat ze Jean Cocteau bewonderden, die de kapel beschilderd had. Lucien had ze ook kunnen uitnodigen naar het huis van zijn vader op Cap Ferrat. Daar had Cocteau als vriend van de familie de eetkamer vormgegeven. Maar natuurlijk zouden er geen gasten worden binnengelaten. Zijn vader was uitgesproken afwijzend tegenover vreemden geweest. Lucien glimlachte. En al helemaal wanneer ze zo slecht gekleed waren als de toeristen voor de Chapelle Saint-Pierre.

Zelf droeg hij een verbleekte polo en een rafelige bermuda. Slippers aan zijn voeten. Daarmee voldeed hij niet aan de conservatieve smaak van zijn vader, maar die maakte voor hem een uitzondering. Hij gunde het hem om als jonge dertiger minder op zijn uiterlijk te letten. Bij familieplechtigheden, die niet veel voorkwamen, haalde Lucien zijn enige pak uit de kast. Met het wapen van de graven van Chacarasse op de borstzak.

Bij de trap in het oude centrum nam hij twee treden tegelijk. Even later stond hij voor het restaurant P'tit Bouchon. Een bordje op de deur verkondigde: *Fermé! Jour de repos!* Het verraste hem niet dat het restaurant gesloten was. Hij had de wekelijkse rustdag zelf bepaald. Het restaurant was tenslotte van hem. En daarom had hij ook een sleutel.

Direct nadat hij binnen was deed hij de deur weer op slot. Niemand mocht op het idee komen dat het restaurant toch open was. Hij wilde alleen snel even een omelet maken. Dat deed hij vaak op de rustdag. Met uien, tomaten, kaas en spek – en veel chilipeper. Lucien at graag scherp, dat wekte de levenslust. Toen hij zijn mobieltje uit zijn achterzak haalde, zag hij dat het toestel vanzelf was uitgegaan. Vergeten om 's nachts aan de oplader te leggen. Hij grijnsde. Dat had ook zijn voordeel. Dan hoefde hij hem niet op stil te zetten. Hij had geen zin om op deze jour de repos reserveringen aan te nemen. Het werd hoog tijd dat hij een tweede mobiel aanschafte. Het restaurant was wel zijn passie, maar er waren grenzen – ook voor passies.

De P'tit Bouchon was twee jaar eerder geopend. Toch was hij nooit van plan geweest een eigen restaurant te bezitten. Het idee was spontaan gerijpt op een lange avond die hij samen met Roland doorbracht, een bevriende kok die een nieuwe baan zocht. Na de eerste fles wijn schoot het Lucien te binnen dat er in Villefranche-sur-Mer, niet ver van zijn huis, een restaurant wegens een sterfgeval gesloten was en te koop stond. Dat was jammer, want hij had er vaak gegeten en de sfeer van de zaak beviel hem. Tijdens de tweede fles wijn bedacht Lucien hoe prettig het moest zijn om stamgast te zijn in je eigen restaurant. Dan had je altijd een tafel, en de kok moest bereiden waar jij trek in had. Het bedienend personeel zou altijd vriendelijk en voorkomend zijn. De wijnkaart zou goed voorzien zijn – omdat hij zich daar hoogstpersoonlijk om zou bekommeren. En Roland zou een nieuwe baan hebben. Bij de derde fles wijn was hij weliswaar niet meer toerekeningsvatbaar, maar hij bezegelde de zaak met Roland op handslag. Ze hadden ook al een naam voor het restaurant. Geïnspireerd door de zojuist ontkurkte

flessen drong de naam zich als vanzelf op: P'tit Bouchon, de kleine kurk.

Wat Lucien echter niet had voorzien, was dat Roland weliswaar uitstekend was achter het fornuis, maar geen restaurant kon runnen. En daarom had hij noodgedwongen zelf de leiding overgenomen. Wat ondanks het feit dat het heel leuk was geen permanente oplossing kon zijn. Daarop hamerde zijn vader al, die hem op niet mis te verstane wijze duidelijk had gemaakt dat zelfs een 'zwart schaap' ooit tot bezinning moest komen. Een graaf van Chacarasse mocht zich wel wat excessen gunnen, maar was niet voorbestemd om als 'kroegbaas' te eindigen. Lucien vond de uitdrukking tamelijk minachtend, maar het was wel waar dat hij daarvoor niet aan een *école supérieure* had hoeven studeren. Een ander argument was bovendien dat hij in de P'tit Bouchon geen van de 'specialismen' kon gebruiken die hij vanaf zijn vroegste kindertijd onder dwang van zijn vader had aangeleerd. Maar daar kon hij het heel goed zonder stellen.

Hij was net uien aan het snijden toen hij vanuit zijn ooghoek een rat over de keukenvloer weg zag schieten. Een probleem dat ze in het oude centrum van Villefranche maar niet konden oplossen, en dat bovendien in strijd was met de hygiënevoorschriften in een restaurant. Lucien handelde in een reflex. Zonder een seconde te aarzelen gooide hij het keukenmes naar de rat, en hoewel die bijna drie meter verderop liep, trof hij hem exact. De scherpe kling doorboorde het dier.

Lucien verstarde en keek geschrokken naar de dode rat. Geschrokken van zichzelf en zijn reactie. Dat was een kant van hem die hij niet mocht. Die hij verafschuwde. Zijn trefzekerheid verraste hem echter minder. Zoiets verloorde je niet. Evenmin als nog zoveel meer.

De trek in zijn omelet was hem inmiddels vergaan. Hij ruimde de rat op, maakte de keuken schoon, stak zijn uitgeschakelde mobieltje in zijn zak en liep door de donkere eetzaal om de P'tit Bouchon te verlaten. Voor de buitendeur stond een man aan te kloppen. Echt? Snapte die vent niet dat het restaurant gesloten was?

Lucien wilde hem op de vingers tikken, maar toen herkende hij Paul, die bij hem de bediening leidde, maar geen eigen sleutel had. Hij had een rood aangelopen hoofd en was zo opgewonden dat hij nauwelijks lucht kreeg. Zo had Lucien hem nog nooit gezien. Paul was een reus die niet zo makkelijk uit evenwicht te brengen was.

‘Lucien, je bent niet te bereiken op je mobiel...’ zei hij higgend.

‘Weet ik, de batterij is leeg. Wat is er zo dringend?’

‘De huishoudster van je vader heeft me opgebeld.’

‘Rosalie? Heeft zij jouw nummer?’

‘Ik ben haar neef.’

‘Dat wist ik helemaal niet.’

‘Vertel ik je een andere keer. Je moet snel naar huis komen, het gaat niet goed met je vader. Rosalie zegt dat het serieus is. Hij wil je nog één keer zien...’

Nog één keer zien? Dat klonk alsof het afgelopen was met zijn vader. Maar dat kon toch niet? Hij was pas begin zestig en zo gezond als een vis. Nog maar twee dagen geleden had Lucien samen met hem getennist.

‘Geef me je mobieltje alsjeblieft,’ vroeg hij Paul.

Die koos alvast Rosalies nummer en gaf hem het apparaat.

Rosalie lag Lucien na aan het hart. Ondanks haar hoge leeftijd was ze nog heel vitaal. En zolang hij zich kon herinneren hoorde ze al bij het huishouden. Ze was zijn oppas geweest toen hij klein was. Ze was als een familielid.

‘Rosalie, ik ben het. Wat is er gebeurd?’

‘Lucien, lieverd, je moet sterk zijn, je vader ligt op sterven. Onze huisarts is bij hem. Hij zegt dat ze niets meer kunnen doen...’

Er liep een koude rilling over zijn rug.

‘Heeft hij een beroerte gehad?’

‘Nee, veel erger. De Comte wil je absoluut nog spreken. Onder vier ogen. Je moet je haasten.’

Lucien rende naar zijn Vespa die hij op een binnenplaats in de buurt had geparkeerd. Hij startte de scooter en reed vol gas via de kortste route tegen het eenrichtingsverkeer in naar de Petite Corniche. Hij moest uitwijken voor een paar tegemoetkomende auto's en negeerde hun getoeter en de middelvinger die naar hem werd opgestoken. Op de smalle en chronisch verstopte straten van de Côte was er geen sneller verkeersmiddel dan een gemotoriseerde tweewieler, als je je tenminste niet aan de verkeersregels hield. Wat Lucien anders ook niet deed, maar nu konden ze hem helemaal niet schelen. Van Villefranche-sur-Mer was het maar een hanenstap naar de Cap Ferrat aan de andere kant van de baai. Het groene schiereiland scheidde Nice van het nabijgelegen Monaco. Eerbiedwaardige oude landhuizen verscholen zich achter hoge hekken. Zo ook het landhuis van de graven van Chacarasse.

Lucien slingerde tussen een file door, reed het korte stuk in recordtijd en nam de scherpe bocht naar het zuiden over de kaap. Hoewel de rit maar kort was en de razende snelheid eigenlijk zijn volle aandacht vergde, schoten hem allerlei gedachten door het hoofd. Hij wilde en kon niet geloven dat zijn vader op sterven lag. Ze hadden een gespannen relatie met elkaar, om allerlei redenen, maar hij hield van hem, en dat hij hem nu zou kunnen verliezen ging zijn voorstellingsvermogen te boven. Hij had per slot van rekening alleen hem nog. Zijn moeder Laetitia, Italiaanse van geboorte, was een paar jaar geleden aan kanker gestorven.

Haar verlies had hij nog steeds niet verwerkt. Zijn oudere broer Raymond, die zijn vader gehoorzaamde en alles had gedaan wat Lucien halsstarrig weigerde, was twee jaar geleden dodelijk verongelukt met zijn motor. Op de Route de la Turbie, niet ver van de plaats waar Grace Kelly van Monaco om het leven was gekomen. Wie bleef er dan nog over? Oom Edmond? Die mocht hij niet.

Het smeedijzeren hek van de poort naar het landhuis stond open. Dat kwam anders nooit voor. Villa Béatitude was vanaf hier niet te zien. Eerst kwam je door een klein park en daarna op een oprijlaan van kiezelstenen. De Peugeot van de huisarts stond voor de ingang. Bij de zware huisdeur toetste Lucien de nummercode in, waarna hij zijn duimen op de scanner drukte. Zijn vader was een veiligheidsfanaticus.

Hij rende door de ontvangthal, langs de buste van zijn overgrootvader, en via de stenen trap naar de eerste verdieping. Rosalie kwam hem met een betraand gezicht tegemoet.

Lucien pakte haar bij haar armen. ‘Ben ik te laat?’

‘Nee, maar volgens *docteur* Moreau kan de graaf elk moment sterven. Je vader vecht ertegen, omdat hij je absoluut nog wil zien.’

‘Wat is er gebeurd? Waarom gaat hij niet naar het ziekenhuis, waar hij misschien gered kan worden?’

‘Omdat het te laat is. Je vader verwacht je in zijn slaapkamer. Moreau is bij hem.’

Lucien wist niet of hij moest aankloppen of de deur gewoon open moest gooien en naar binnen moest stormen. In de kamer van een stervende...

Haast geluidloos drukte hij de klink naar beneden en hij wierp een blik in de verduisterde kamer. De zware damasten gordijnen waren dichtgetrokken. Er brandden een paar kaarsen. Op de achtergrond klonk gedempte pianomuziek. Lucien herkende een nocturne van Chopin.

Met de dood voor ogen lette zijn vader nog altijd op stijl. Of Rosalie, die zijn favorieten kende.

Moreau stond bij het bed, draaide zich om en begroette Lucien. Hij nam hem terzijde.

‘Ik moet u de waarheid zeggen. Uw vader is in de rug geschoten. De kogel heeft de wervelkolom gemist, maar heeft in de buikholte ernstige verwondingen veroorzaakt. Zelfs als hij direct in de noodopname was gekomen, zou hij het nauwelijks hebben overleefd. Hij heeft grote inwendige bloedingen en er zijn ook vitale organen geraakt. Ik kan alleen maar proberen zijn pijn te verzachten.’

‘Hoelang nog?’

‘Hij zou eigenlijk al overleden moeten zijn. Maar hij heeft een ijzeren wil.’ Moreau klopte hem bemoedigend op de schouder. ‘Ga naar hem toe. Ik laat u nu alleen.’

Lucien haalde diep adem. De volgende stappen waren de moeilijkste van zijn leven.

Boven het bed hing een baldakijn. Een standaard met twee infuusflessen. De rochelende ademhaling van zijn vader.

Lucien boog zich voorover en drukte een kus op zijn voorhoofd.

‘*Papa, je suis là,*’ zei hij zacht.

Alexandre opende zijn ogen en tastte met een hand naar Lucien.

‘Ja, je bent er. *C’est bien!*’ fluisterde hij.

‘Heb je veel pijn?’

Zijn gezicht vertrok. ‘Ik heb me weleens beter gevoeld.’

‘Waarom geeft Moreau je geen morfine?’

‘Doet hij ook. Maar niet te veel, want ik wil bij mijn verstand blijven. Dat is belangrijk...’

Omdat hij niet verderging, stelde Lucien een vraag.

‘Wie heeft er op je geschoten?’

Hij hapte naar lucht. ‘Er zijn belangrijker zaken.’

Lucien voelde hoe de hand van zijn vader verkrampste.

‘Mijn zoon, je broer is dood, nu moet jij de erfenis overnemen. Met alles wat daarbij hoort...’

Lucien slikte. Hij begreep dat zijn vader niet de materiële erfenis bedoelde, maar de nalatenschap van zijn voorvaderen. Het ‘erfdeel’ van de graven van Chacarasse was een zware last, die hij niet had willen dragen. Zijn broer had die eigenlijk op

zich genomen, maar Raymond leefde niet meer. Alleen hij was er nog.

Alexandre ging haperend verder. ‘Je weet, wij hebben het Vaticaan gediend... Al heel lang geleden. De familie De’ Medici heeft van onze diensten gebruikgemaakt. De Bourbons. Napoleon heeft ons in de adelstand verheven. We zijn in de verte verwant met de Grimaldi’s van Monaco. Garibaldi...’ Hij hapte weer naar lucht.

Hij moet zijn krachten niet aan de familiegeschiedenis verspillen, dacht Lucien. Natuurlijk kende hij die. Vooral het duistere hoofdstuk. De graven van Chacarasse oefenden sinds eeuwen een geheim handwerk uit, dat op oude tradities stelde. De Chacarasses zagen zichzelf als assassijnen, wat letterlijk vertaald ‘moordenaars’ betekende. Maar ze hadden niets gemeen met de gelijknamige geloofsstrijders uit de middeleeuwen. Ze waren niet fanatiek en hadden geen missie. Ook streefden ze principieel geen persoonlijke doeleinden na. De Chacarasses waren ‘dienstverleners’ die het doden tot een kunstvorm hadden verheven. Als ze een opdracht kregen, voerden ze die stilzwijgend en effectief uit. Koel, professioneel, afstandelijk. Ze stonden mijlenver af van de banale criminele milieus. Tot dat niveau verlaagden ze zich niet. Hun ‘cliënten’ kwamen uit de hoogste kringen.

‘Lucien, je bent van kinds af aan opgeleid om onze familie-traditie voort te zetten,’ ging Alexandre verder. ‘Je was daarin getalenteerder dan je broer, maar je had gewetensbezwaren. Waarschijnlijk een erfenis van je moeder Laetitia, die ik innig heb liefgehad... Maar die een gevoelige ziel had...’

Het was duidelijk hoeveel moeite Alexandre had met het spreken, maar hij dwong zich om samenhangende zinnen te formuleren. Discipline en concentratie – ook dat was een stokpaardje van zijn vader.

‘Raymond is van ons heengegaan. Ik volg hem nu. En jij moet mij iets beloven zodat ik mijn vrede kan vinden... Dat kan ik je niet besparen...’

Alexandre greep naar zijn hals. Lucien wist wat er zou ko-

men, welke belofte hij aan zijn vader moest doen. Bijna hoopte hij dat zijn vader direct zou sterven. Nog in deze seconde. Voor dat hij zijn vraag kon uitspreken. Een afschuwelijke gedachte. Maar de belofte was nog afschuwelijker.

‘Je bent een Chacarasse, Lucien, beloof mij dat je de traditie van de familie zult voortzetten. Doe onze naam alle eer aan en zet een zoon op de wereld die in de volgende generatie door gaat, in de geest van onze lijfspreuk: *Obligé aux vivants et aux morts*. Wij stellen geen vragen... Wij besparen het doelwit onnodig leed...’

Alexandre rochelde. Hij was aan het eind van zijn krachten.

‘Lucien... zweer het... bij alles wat je heilig is!’

Hij ging na wat hem eigenlijk heilig was. Niet veel. Maar hij hield van zijn vader, die hier met veel pijn afscheid nam van het leven. Kon hij zijn laatste wens afslaan?

‘Alsjeblieft, Lucien, alsjeblieft...’

Zijn vaders hand verkrampde.

‘Alsjeblieft...’

Luciens weerstand was gebroken. Hij kon niet anders.

‘*Naturellement, mon papa, je te le promets!*’

Lucien ademde diep in en uit. Met deze belofte had hij het afscheid van zijn vader makkelijker gemaakt. En zichzelf in het ongeluk gestort.

‘*Merci, mon fils. Que Dieu te bénisse!*’ fluisterde Alexandre.

Of God hem zou zegenen voor een belofte die niet strookte met het vijfde gebod? Weinig kans.

De hand van zijn vader verslakte. De reutelende adem verstomde. Een kort gesteun – toen was het voorbij.